சக்ரவர்த்தினி

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி".

VOL-11 தொகுதி-11 | November நவம்பர்மீ 1915. | No 4. பகுதி-4

கீழோராயினுந் தாழவுரை.

"சுளிக்கச்சொல்லேல்", "நொய்யவுரையேல்", "பழிப்பன பகரேல்", "வெட்டெனப்பேசேல்" என்று ஆத்திசூடி கூறுவதை நன்கூகித்து நோக்குமிடத்து, ஒவ்வொருவரும் யாவரிடத்தும் வணக்க முடையவராகப் பேசவேண்டும்; வணக்கமுடையவராகப் பேசாவிடத்துத் தீமை பல அவர்க்குண்டாவனவாமென்பது செவ்விதாக விளங்குவதாம். நம்மனோர் காக்கை கத்துவதை வெறுப்பதையும்,குயில் கூவுவதை விரும்புவதையும் நோக்குவோமாயின், ஒவ்வொருவரும் இன்சொல்லை விரும்புவதன்றி வன்சொல்லை விரும்புவதில்லையாமென்பது விளங்கா திருப்பதன்றாம். தமது பணிவைப் புலப்படுத்தும் சொல்லை யாவரிடத்துங்கூறிவருகின்றவர்க்கு எக்காலத்திலும் துன்பமுண்டாவதில்லையாம். மனவடக்கம், வாக்கடக்கம், காயவடக்கமென்னு மூன்றும் ஒவ்வொருவர்க்கும் அத்தியாவசியகமாகவேண்டுவனவாம். இம்மூன்றனுள், வாக்கடக்கம் யாவரிடத்துண்மையாயிருக்கின்றதோ அவரிடத்து மற்றைய இரண்டடக்கமும் அத்தியாவசியகமாக இருப்பனவாம். வாக்கடக்கமாவதுஒருவர் பிறர்க்குத் தீங்குபயக்கும் பொய், குறளை (புறங்கூறல்), கடுஞ்சொல்லென்பனவற்றைப் பேசுவதொழிந்து, தமக்குயர்ந்தார், ஒத்தாரென்பவரிடத்தேயன்றித் தாழ்ந்தாரிடத்தும் வணக்கமுடையவராகப் பேசுதலாம். இவ்வாக்கடக்கமுடை

யவர்க்கு நல்லனவெல்லா மூண்டாமென்பதற்கு யாதோர் ஐயப்பாடு மில்லையாம்.

யாம் யாவராலும் நன்குமதிக்கப்பட்டு மேன்மையுடையவராக விருக்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றவர் பிறருடைய குற்றங்களைக் கூறுவதொழிந்து, அவரது குணங்களைப் பலரறியுமாறு கூறி, யாவரிடத்தும் தமது பணிவைப் புலப்படுத்துஞ் சொல்லைச் சொல்லிவருதல் வேண்டும். இவ்வாறொழுகுகின்றவர்க்குப் பிறரால் நன்கு மதிக்கப்படுதலும் மேன்மையுண்டாவதும் நிச்சயமாம். "இவர் நம்மினும்மிகத் தாழ்ந்தவரன்றோ? இவரிடத்துமா நம்பணிவைப்புலப்படுத்துஞ் சொற்களைச் சொல்லல் வேண்டும்" என்றகங்கரித்து, கீழோரிடத்து வரம்புகடந்து பேசுபவர் அவரால் வெளிப்படையாகவாவது மறைவாகவாவது நிந்திக்கப்படுதல் நிச்சயமாம். கீழோரை நாம் வரம்புகடந்து பேசுதல் அவர்க்கு நம்மைப்பழித்துப் பேசும் பாகுபாட்டைக் கற்பிப்பது போலவாம். நாம் எப்போதும் பிறரிடத்து அக (மன) மலர்ச்சியும் முகமலர்ச்சியுமுடையவராய் வஞ்சனைகலவாத சொற்களைப் பணிவாகப் பேசிவருவோமாயின், நமக்கு யார்பகைவராவார்? எவரும் பகைவராத லில்லையாம். "தீங்குசெய்பவரிடத்துமா வணக்கமாகப்பேசல் வேண்டும்; அவரைவைவது குற்றமாகாதே" என்று கருதி, நமக்குத்தீமைசெய்பவரிடத்து நாம் வரம்புகடந்து பேசுவோமாயின், அவர் நமக்குமேன்மேலும் துன்பந்தருஞ்செயல்களை, பேசிய அப்போதாவது சிலகாலம் பொறுத்தாவது செய்வது நிச்சயமாம்; இதனைச் சிறிதுன்றி நோக்கினல் நன்குவிளங்கும். நம்மனோருட் பெரும்பான்மையோர் தமக்கு மிக்காரிடத்தும் ஒத்தாரிடத்தும் வணக்கமாகப்பேசி, தாழ்ந்தாரிடத்து வணக்கமின்றிப் பேசிவருவது மிகு பிரசித்தமாம்; அவ்வாறு பேசிவருவது தகாதென்றுணர்த்துதற்பொருட்டே நமது ஔவைப்பிராட்டியார் 'சுளிக்கச்சொல்லேல்', 'நொய்யவுரையேல்' என்றற்றொட்டக்கத்தனவாக ஆத்திசூடியின்கண் கூறியதனோ டமையாது, கொன்றைவேந்தனில் "கீழோராயினுந் தாழவுரை (ஒருவரிடத்துப் பேசும்போது அவருனக்குக்) கீழாயினவரா யிருப்பினும் (அவரிடத்து நீ) வணக்கமாகப் பேசக்கடவாய்" என்றருளிச் செய்தனர்.

கீழாயினோர் தமக்கு மேலாயினோரிடத்துவந்து பேசுவது அவரிடத்துயாதாயினு மோருதவியைப் பெறுதற்பொருட்டாம்;

அப்போதுமேலாயினோருட்பெரும்பான்மையோர் அவர்மீதிரக்கங் கொண்டு அவர் கேட்டவற்றுள் கொடுக்கக்கூடியதைக் கொடாமல், அவரைக்கோபித்துப் பேசுகின்றனர். இது பெருங்குற்றத்தைத்தரும் செயலாம். இக்குற்றந்தருஞ் செயலைச் செய்பவர் பிறர்மதிப்பிற் குரியவராகி வாழ்வது ஒருபோது மில்லையாம். "லோபிப்பயல்,ஏழைகளுக்கு அவர் விரும்பியவற்றைக்கொடாமல் அவர்களை வாயில்வந்தவாறு திட்டியனுப்புகின்றானே" என்று பிறர்பழித்துப் பேசுவதை அவர் பெறுவது தவறுவதில்லையாம். இதுபற்றித் தான் குமரகுருபரசுவாமிகள் நீதிநெறிவிளக்கத்தில் "ஈகை யரிதெனினு மின்சொலினு நல்கூர்தல், ஓஒ கொடிது கொடிதம்மா - நாகொன்று, தீவினைக் கம்பியனால் வாய்பூட் டிடப்படின்மற், றுவா ரிவரென்செய் வார்" என்று கீழோரிடத்துத் தாழவுரையாதவரைப் பழித்துக் கூறினர்.

சர்க்கரைப்பந்தரிலே தேன்மாரிபெய்தாற்போல யாவரிடத்தும் வஞ்சனை கலவாதுபேசிவர நாம்பழகிவருதல்வேண்டும்;பழகிவருவோமாயின், எப்போதும் நற்கருமங்களையே செய்துவருதற் குரியவராவோம் ; நற்கருமங்களையே செய்துவருவோமாயின், புகழ்பொருள் புண்ணியங்களையுடையவராய் மேன்மையுற்று வாழ்ந்து, எல்லாம்வல்ல இறைவனருளுக்கும் பாத்திராவோம்.

ஒருவன் தன்வாழ்நாளை யினிதாகக்கழிக்க விரும்புவானாயின், அவன் ஒழுக்கம், வாய்மை, நாண் என்னு மூன்றனையும் அத்தியாவசியகமாக வுடையவனாதல் வேண்டும். ஒழுக்கம்-சரீரசுத்திக் கேதுவாய கருமமாம், அது ஸ்நானம் பூசைமுதலியனவாம்; வாய்மை-பிறர்க்குத் தீங்குபயவாத சொற்களையினிமையாகக் கூறலாம்; நாண்-பழிபாவங்களுக்கேதுவாய செயல்களைச்செய்ய அஞ்சுதலாம். இம்மூன்றனுள் வாய்மை,ஒழுக்கமும் நாணும் பிறழாதிருக்கின்றனவென்பதை விளக்குவதாக விருத்தலின், ஒவ்வொருவரும் வாய்மையுடையராகவிருக்க முயலுதல்வேண்டும். இஃதுடையவர் கீழோரிடத்துந் தாழவுரைத்தல் நிச்சயமாம்.

கும்பிடுங்கள்ளர், திருநீறுகுழைத்திடுங்கள்ளர், அழுங்கள்ளர், தொழுங்கள்ளர், ஆசாரக்கள்ளர் முதலாயினோர் யாவரிடத்தும் வணக்கமாகப்பேசுவது பிறர்பொருளை யபகரித்தற் பொருட்டாகலின், அவர்வணக்கமாகப்பேசுவது விஷங்கலந்த பால்போல்வ

தாம். "கெட்டிக்காரன் புளுகு எட்டுநாளையில் தெரியும்" என்னும் பழமொழிப்படி அவர்கள் தீக்குணமுடையாரென்பது சில நாளிலேயே தெரிந்துவிடுமாதலின், அவருரை எவ்வாற்றானும் கொள்ளப்படுவ தாகாததாம்.

வாய் நன்ருகவிருந்தால் ஊர் நன்ருக விருக்குமென்பதைக் கவனித்துக் கீழோரிடத்தும் வஞ்சனை கலவாது வணக்கமாகப் பேசி வருபவர் பெரும்பான்மையும் துன்புரு து வாழ்வரென்பதை நம்மனோர் கவனித்தொழுகி வருவாராயின், அவர்க்கு நல்லன பலவுண்டாவது நிச்சயமாம்.

திருக்குறள்.

"துன்புறூஉந் துவ்வாமை யில்லாகும் யார்மாட்டு
மின்புறூஉ மின்சொ லவர்க்கு."
"பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
கணியல்ல மற்றுப் பிற."

வளையாபதி.

"ஆக்கப் படுக்கு மருந்தளைவாய்ப் பெய்விக்கும்
போக்கப் படுக்கும் புலைநரகத் துய்ப்பிக்கும்
காக்கப் படுவன விந்திரிய மைந்தனுள்
நாக்கல தில்லை நனிவெல்லு மாறே"

என்னு மிப்பிரயோகங்கள் இங்குநன்குணர்தற் பாலனவாம்.

யோக்யதை.

"ஒருதேசத்தின் பலம், தொழில், முயற்சி, நாகரிகம் ஆகிய இவை அனைத்திற்கும் ஆதாரமாயிருப்பது அங்குள்ள மனிதர்களின் நன்னடத்தையேயாம்; தேசரக்ஷணத்துக்கும் அதுவே மூலாதாரம்" என்று ஓர் ஆங்கிலப்புலவர் கூறுகின்றார். நற்குண நல்லொழுக்கம் எந்தெந்த நிலைமைக்கும் பெருமையை உண்டாக்கும்; எவ்வளவுதாழ்ந்த ஸ்திதியையும் உயர்த்தும்; இது பணத்தைக்காட்டிலும் அதிகசெல்வாக்குடையது. யோக்கியதையுடைமையேஒருவருக்குஉயர்ந்தகுலத்தில் பிறந்ததாகும்; அதனினின்று தவறி நடப்பதே தாழ்ந்தகுலத்தில் பிறந்ததாகும். ஆதலால் ஒருவனுக்கு உயர்வும் தாழ்வும் தான் பிறந்த குலத்தினுலுண்டாவ

தில்லை; ஆனால் தன்னுடைய யோக்யதையினாலேதான் உண்டாகின்றது. வ்யவஹாரத்தில் நீதியுடைமையும், சொன்னசொல் தவறாமையும், ஸதா ஸத்யத்தையே உரைக்கும் தன்மையும், பெரியோரிடத்துக் கீழ்ப்படிந்தும், தாழ்ந்தவரிடத்துத் தயை, தாக்ஷிண்யத்துடனும், ஸமமானவரிடத்து நட்புடனும் ஒழுகுந்தன்மையும் யோக்யதையின் லக்ஷணங்களாம்.

யோக்கியதையின் உயர்ச்சிக்கு ஐச்வர்யம் அவச்ய ஸாதனமன்று; உலகவிஷயங்களில் நமக்கு மிகவும் பயன் கொடுக்கக்கூடியது யோக்யதையேயன்றிப்புத்திக் கூர்மையன்று; மனிதரின் உயர்ந்த குணத்திற் கெல்லாம் மூலகாரணமாயிருப்பது உண்மையாயிருத்தலேயாம். ஒருமனிதனுடைய யோக்கியதை அவனுடைய ஒவ்வொருசெய்கையிலும், வார்த்தையிலும் வெளிப்படுகின்றது. யோக்யனை உலகம் நம்பும். அவனை ஜனங்கள் தம் தலைவனாகக் கொள்வர். "ஒருதேசத்தின் க்ஷேமத்திற்குக் காரணம் அதன் வருமானமன்று; பலத்தகோட்டையன்று; அழகிய மாடமாளிகைகளுமல்ல; ஆனால் அதில்வஸிக்கும் யோக்யர்கள் தாம் அத்தேசத்தின் முற்போக்கிற்கு உரியவர்கள்' என்பது மார்டின் லூதரின் (Martin Luther) கூற்று.

யோக்யனுடைய செயல்கள் நீதியால் ஆளப்படுகின்றன. நீதியானது ஒருராஜாங்கம் நிலைத்திருப்பதற்கு ஒரு தூண்போன்றதாம். அநீதியான ராஜாங்கம் ஒருபோதும் ஸ்திரமாக நிலைநிற்காது; வெகு சீக்ரத்தில் அது அழிவுறும்; அதுபோல் ஒரு மனிதன் முன்னுக்குவர உண்மையும் நீதியும் அவச்யமாகவேண்டியிருக்கின்றன. நன்னடத்தையுள்ளமனிதர் கடவுள் பக்தி, பெரியோரிடத்து வணக்கம், பகைவரிடத்துப் பரோபகாரம் ஆகிய இக்குணங்களையுடைவராயிருப்பர். யோக்யனுக்கு உண்மையே தெய்வம்; ஸத்யத்தை உரைப்பதே நோன்பு.

ஜாதிபற்றியே உயர்வுதாழ்வு கருதலாகாது. நீச ஜாதியானாயினும், நற்குண நல்லொழுக்கமும், தெய்வபக்தியும்உடையோனே பெரியவனாவன்; தர்மங்கள் எல்லாவற்றிலும் முதன்மையானது வாய்மை. நற்குண நல்லொழுக்கங்களை இளம்பருவ முதல் கற்றுவரல்வேண்டும்; வயது சென்றபின் அவைகளிற் பழகுவது ஒருவராலும் முடியாது; "இளமையிற்கல்".

யோக்யதையானது எல்லாருக்கும் சிறப்பைத் தருவதால் அஃது உயிரைக்காட்டிலும் அதிகமாகப் பாதுகாக்கப்படல்வேண்டும். நல்லொழுக்கமானது ஒருவனுக்கு அறத்துக்குக்காரணமாய் இம்மை மறுமைகளில் இன்பத்தைத்தரும்; தீயொழுக்கமானது, பாபத்துக்குக்காரணமாய் இருமைகளிலும் துன்பத்தைக் கொடுக்கும். சாந்தகுணம் மேன்மக்களுடைய யோக்யதைக்கு உத்தமப் பிரமாணமாம். தம்மிலும் இழிந்தோர், தம்மைச்சார்ந்தோர் தமக்கு ஒப்பாவோர் ஆகிய இவர்களுடைய மனத்தை வருத்தலாகாது என்று நினைவில் இருத்திக்கொள்ளும் இயற்கையும், அவர்கள் மானத்தை அபிமானிக்கும் இயல்பும் யோக்யர்கள் செய்யும் தொழில்களாம். யோக்யர்கள் எப்பொழுதும் தம்மனஸாக்ஷிக்கு விரோதமாய் ஒன்றும் செய்யார்கள். "நன்னடக்கையுடைமையே இவ்வுலகில் உயர்ந்தபேறு என்று ஒவ்வொரு மனிதனும் அதை நாடுவது கடனாகும்"—Samuel Smiles.

யோக்யதையின் மாண்பைப்பின்வரும் ஓர் மேனாட்டுப்புலவர் கூற்றுலறிக;":—ஒருதேசத்தை உயர்த்துவதும், அதனைப்பலப்படுத்துவதும், அதற்கு ஓர் மஹத்வம் உண்டாக்குவதும், அதன் அதிகாரத்தைப் பரப்பி அதற்குச்செல்வாக்கு உண்டாகப் பிறர் அடங்கி அதை அபிமானிக்கும்படி செய்வதும், லக்ஷாதிலக்ஷம் பேருடைய ஹிருதயத்தைவணக்கி அதற்குமுன் இதரதேசத்தார்கள் கர்வம் அடங்கித் தலைவணங்கும்படி செய்வதும், கீழ்ப்படியச்செய்வதற்கு ஏற்றகருவியும், மேன்மை பெறுவதற்கு மூலாதாரமாயிருப்பதும், ஒரு தேசத்தாருக்கு மெய்யான ஸிம்ஹாஸநம், க்ரீடம், செங்கோல் ஆகிய இவைகளை விளைவிப்பதும், ஒருவருடைய குலப்பெருமையுமல்ல; நாகரிகப் பெருமையுமல்ல; புத்திவிவேகங்களின் திறமைமாத்திரமுமல்ல; ஆனால் நல்லொழுக்கமாகிய யோக்கியதையின் பெருமையேயாம்"

"ஸ்வதேச நன்பன்."

எல்லாரும் தத்தம் தொழிலில் திருப்தியோ டுழைத்தல்வேண்டும்.

கல் தச்சன்.

ஜப்பான் தேசத்திலே ஒரு காலத்தில் மிகவும் ஏழையான ஒரு கல்தச்சன் இருந்தான். அவன் ஒருசாதாரண வேலைக்காரன். மிகவும் கடினமான தொழில்; அற்பமான கூலி. இக்காரணங்கள் பற்றி அவனுக்குத் தன் தொழிலில் திருப்தி இல்லாமல் உழைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"நல்ல பட்டாடைகளோடு, மிகவும் மிருதுவான இலவம் பஞ்சு மெத்தைகள்மீது என்றைக்காகிலும் சயனிக்கும் அவ்வளவு பெரும்பாக்கியம் எனக்குங் கிடைக்கப்போகிறதா" என்று இங்ஙனம் அடிக்கடி அவன் வானைநோக்கி முறையிடுவது வழக்கம். ஒரு நாள் ஆகாயவாணி அதனைக்கேட்டு "உன் இஷ்டம் போல் ஆகுக" என்றாள்.

கல்தச்சன் தனிகனாய் விட்டான்; மிகவும் நேர்த்தியான பட்டாடைகளோடு ஓரிலவம்பஞ்சுமெத்தையின்மேல் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான்.

ஜப்பான் சக்ரவர்த்தி தன் பரிவாரங்களுடன் ஆடம்பரமாக வீதியில் சென்றுகொண்டிருக்கிறார்; முன்னே காலாட்களும் குதிரை ஆட்களும் ஓடுகின்றார்கள்; பின்னே ஒரு குதிரைப்படை; சக்ரவர்த்தியைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தவர்களுள் சிலர் சாமரை வீசுகிறார்கள்; வேறு சிலர் பொன்மயமான ஒருபெரிய குடையைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். இந்த ஆடம்பரத்தைக் கல்தச்சன் கண்டுவிட்டான்.

"அளவிறந்த பரிவாரங்களோடும், பொன்மயமான குடையோடும், நான்வெளியே உலாவும்படியான அதிகாரம் எனக்கில்லாதவரையில் இப்போதுள்ள பெரும் பாக்கியத்தால் என்ன பயன்? நான் ஏன் சக்ரவர்த்தியாக இல்லை?" என்று முறையிட்டான்.

"அங்ஙனமே ஆகுக" என்றாள் ஆகாயவாணி. கல்தச்சன் உடனே சக்ரவர்த்தி ஆகிவிட்டான்; அவனுக்கு முன்னும் பின்னும் குதிரைப்படை; அவனைப் புடைசூழ்ந்துகொண்டு அநேகர் அவனுடைய தலைக்குமேல் ரத்ன கசிதமான ஒரு பெரும் பொன் குடையைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

சூரிய தாபம் பொறுக்கக் கூடியதாயில்லை; சூரியன் தன் கொடிய கிரணங்களால் பூமியை வறட்டுகிறான்; புழுதிநிறைந்த பாதைகள் அக்கிரணங்களைப் பிரதிபலிக்கச் செய்கின்றன; எங்கும் அனல், தீமயம். கண் திறந்து பார்க்க முடியவில்லை.

"சூரியனுக்கு முன் செங்கோலா? என்றான் கல்தச்சன்." நான் சக்ரவர்த்தியாக இருப்பதில் என்னபயன்? சூரிய வெப்பத்தைச் சகிக்க முடியவில்லையே! சூரியன் ஆணை பெரிதாக இருக்கின்றது. ஆஹா! நான் சூரியனானால்......

"சரி, உன்னைப்பார், திருப்திதானா" என்றாள் ஆகாயவாணி. உடனே 'கல்தச்சனாகிய சக்ரவர்த்தி சூரியனாகிவிட்டான்; அவன் தன் கிரணங்களைக்கொண்டு மேலும், கீழும், வலப்பக்கமும், இடப்பக்கமும், எங்கும் கொளுத்த ஆரம்பித்துவிட்டான். பூமியிலுள்ள புற்களையும், சக்ரவர்த்திகளின் முகங்களையும் கொரோமாக எரிக்கின்றான்.

ஓஹோ திடீரென்று சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையில் ஓர் மேகம் வந்துவிட்டது; அது சூரியனுடைய கதிர்களைப் பூமிக்குச் செல்லவொட்டாமல் தடுத்துவிட்டது.

"ஆஹா" என்றான் சூரியன்; "என்னமமதை! என் ஆணையை ஒருமேகம் அதிக்கிரமக்கின்றதா? ஆகையால் மேகம் பலவான்; நான் ஏன் மேகமாயில்லை?"

"ஓ! உன் எண்ணம் நிறைவேறிவிட்டது பார்" என்றாள் ஆகாயவாணி.

மாறுதல் நடந்தாயிற்று; புதியமேகம், அதிக கர்வத்தோடு, சூரியனுக்கும் பூமிக்கும் இடையில் அநேக மைல்கள் தூரம் பரவியிருந்தது; அது எவ்வளவு பலமாகச் சூரிய கிரணங்களைத் தடுத்ததென்றால் அதனால் நிழலை அடைந்த பூமியின்பாகங்களெல்லாம் பசுமையாகிவிட்டன. பிறகு நல்ல மழை; எங்கும் பெருவெள்ளம்; நதிகளும், ஏரிகளும் கரை புரண்டன. வயல்களில் ஜலப்பிரளயம்; வெள்ளத்துக்கு எதிர்த்த வஸ்து ஒன்றுமில்லை; மரங்கள் மிருகங்கள், வீடுகள், காடுகள் எல்லாம் அடித்துக்கொண்டு போகப்பட்டன. ஆனால் ஓரிடத்தில் மாத்திரம், ஒரு பெரும் பாறை, ஒரே ஒருகல், ஆடாமல், அசையாமல், வெள்ளத்தை

எதிர்த்து நின்று கொண்டிருக்கிறது. உரத்த இரைச்சலோடு வரும் வெள்ளம் மிகவும் வலுவாக அதனைத் தாக்குகின்றது. பாறை அசையவில்லை; ஜலமானது நுரையைக் கக்கிக்கொண்டு அதனுடைய காலில் வந்து மாய்கின்றது.

"ஒரு கற்பாறை என்னை எதிர்க்கின்றதா? சரி, நான் கற்பாறையாக ஆசிக்கின்றேன்" என்றது மேகம்.

"ததாஸ்து" என்றாள் ஆகாயவாணி.

புதிய கருங்கல், மிகவும் கர்வமாகத் தலையைத்தூக்கிக்கொண்டு, சூரிய கிரணங்களால் சரிக்காமலும், வெள்ளங்களைப் பற்றிக் கவலையில்லாமலும் குழப்பமான அலைகளின் மோதல்களால் அசையாமலும் நின்றுகொண் டிருக்கின்றது.

ஆயினும் அப்பாறையின் அடிப்பக்கத்தில், ஓர் எளிய மனிதன் நின்றுகொண்டிருக்கின்றான்; அவன் கந்தையாகிய உடையும் கைகளில் உளியும் சம்மட்டியும் தரித்திருக்கின்றான்; அவ்வாயுதங்களைக்கொண்டு அப்பாறையைச் செதுக்கித் தள்ளுகின்றான்.

"என்ன" என்றது பாறை. "ஒரு மனிதனுக்கு இவ்வளவு சக்தியா? எதற்கும் அசையாத என்னை, இவன் இச்சிற்றுளிகொண்டு கொஞ்சங்கொஞ்சமாக வெட்டுகின்றானே! ஆகையால் நான் அவ்சியம் மனிதனாவேன்."

"உன் எண்ணம்போல் ஆருக" என்றாள் ஆகாயவாணி.

பாறை கல்தச்சனாகிவிட்டது. பழைய கல்தச்சன்; ஓர் எளிய கல்தச்சன்; ஒரு சாதாரண வேலைக்காரன்; மிகவும் கடினமான தொழில். அற்பமான கூலி. ஆனால் தன்தொழிலை மிகவும் திருப்தியோடும் உற்சாகத்தோடும் செய்துகொண்டு வந்தான.

புரொபெசர் N. சுப்ரமணிய ஐயர்.

அர்கால்நாட்டின் ராணி.

வட இந்தியாவில் பேஹார் (Behar) என்னுமொரு மாகாணமுளது. அதில் பக்ஸார் (Buxar) என்னுமொரு பட்டணமுண்டு. அதனருகே அர்கால் என்னும் ஓர் ஊருண்டு. இதனை ஒருபெரிய ஜமீன் என்று சொல்லுதல்கூடும். கௌதமன் என்னும் ஒரு பிரபு ஒருகாலத்தில் இவ்வூருக்கு அதிபதியாயிருந்து வெகுபராக்கிரமத்

துடனே தன்னாட்டின் காரியத்தை நடத்திவந்தான். அப்போது முசல்மான்கள் ராஜரீகம் ஓங்கியிருந்தது. இந்த முசல்மான்கள் மெல்லமெல்ல எல்லாநாடுகளையும் தங்கள் வசப்படுத்திக்கொண்டு சிற்றரசர்களையும் பிரபுக்களையுங் கப்பங் கட்டும்படி செய்துவந்தனர். மேற்கூறிய அர்கால்நாட்டதிபதியாகிய கௌதமனையும் அவ்வாறே கப்பங்கட்டுமாறு கேட்டனர். அவன் அதற்கு உடன்படவில்லை. ஆகவே டில்லியிலிருந்த துலுக்கச் சக்ரவர்த்தி இந்த அர்கால்நாட்டைத் தாக்கும்படி தனது பிரதிநிதியாகிய அயோத்தியா கவர்னருக்குக் கட்டளையிட்டான். இந்தக்கவர்னரும் சக்ரவர்த்தியின் ஆக்ஞைப்படி ஒரு பெரும்படையுடன் அர்கால்நாட்டை எதிர்த்தான். கௌதமன் சாமானியனல்லன். வெகு பராக்கிரமசாலி; சமர்த்தன்; போருக்கஞ்சாதவன்; ஜயம் பெறுதற்குரிய சூழ்ச்சியில் நிபுணன். இவன் இவ்வளவு பராக்கிரமமுடையவனென எவரும் அறிந்திலர். அயோத்தியக் கவர்னரை அர்கால்நாட்டில் கால்வைக்காதவண்ணம் அடித்துத் துரத்திவிட்டனன். அப்பொழுதுதான் கௌதமன் இத்தன்மையனென யாவருக்குந் தெரியவந்தது. அயோத்தியக் கவர்னர் உயிர்தப்பிப்போனது அதிக வியக்கத்தக்க விஷயமாக விளங்கியது. அயோத்தியாக் கவர்னரது சேனை சின்னபின்னமாகி பெரும்பான்மையும் நசித்துப் போக, மிகுந்த சிலகாலாட்படையுடன் டில்லி முசல்மான் சக்ரவர்த்தியால் அனுப்பப்பட்ட அயோத்யாக் கவர்னர் தன்னூர் போய்ச் சேர்ந்தான். கௌதமன் ஜயபேரிகை யடித்துக்கொண்டு தனது ஊருக்குவந்து திருவிழா, விருந்து முதலியவைகளினால் சந்தோஷம் கொண்டாடினான். இச்சம்பவம் நேர்ந்த சிலநாட்களில் பௌர்ணமிதினம் வந்தது. கௌதமன் மனைவி பௌர்ணமி தினம் விரதம் இருப்பதுண்டு. அந்நாட்களில் இராணி உபவாசமிருந்து கங்கையில் ஸ்நானஞ்செய்து தனது இஷ்டதேவதையின் பூஜையில் சிரத்தையுடையவளா யிருப்பது வழக்கம். இந்தப் பௌர்ணமி தினம் முசல்மான்கள் கங்கைநதிக்கரையில் சேனைகளுடன் இறங்கியிருந்தமையின் அந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்வது இயலாதது போல தோன்றவே, இராணியின் மனது துக்கசாகரத்தில் அழுந்தியிருந்தது; தான் இதுகாறும் நடத்திவந்த தவத்திற்குப் பங்கம் வந்துவிடுமோ என்னும் பயமானது அம்மாதை வாட்டினது. துராத்மாக்களான துலுக்கரைத் தாண்டிச்சென்று கங்கைக்கரையை எப்படி கிட்டுவது? அந்நதிதீரத்தில் மூழ்கி சில சடங்குகள்

செய்து மீண்டும் எவ்விதம் இல்லம் சேர்வது? துணிந்து செல்லு வோமாயின் முசல்மான்கள் கத்திக்குஇரையாகிவிடுவோம்;உயிருக் குப் பார்த்தால் இத்தனை ஆண்டுகளாக நாம் மேற்கொண்ட விர தத்திற்கு பங்கம் வந்து "நமக்கு இனிஉளதென நினைக்கும் கதி யை" இழந்துவிடுவோமோ? முற்பிறப்பில் எத்தவம் புரிந்தோ இம்மானிடப் பிறவிபெற்றுக் குணசீலனும் ஐசுவரியவானுமாகிய கௌதமனுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டோம் நமது ஐசுவரியமும் நமது சுகமும் கடவுள் கிருபையினாலல்லவா கிடைத்திருக்கின்றன. இச் சுகமும் என்நாளுமிருக்குமோ?எதற்குத் தொடக்கமுண்டோ அத ற்கு அந்தமுண்டல்லவா? யோசித்துப்பார்க்கில் உலகவாழ்க்கை யில் சுகமேஇல்லை. "தோன்றிநின் றழியப்படுங் கொடும்பிறப்பிற் றுன்பமேயன்றி யெட்டுணையு மூன்றி நெஞ்சகத் தோர்ந்திடிற் பிறிதிலை" என்று நமது மூதாதைகள் கூறியிருக்கின்றனர். எத் தனைநாள் அனுபவித்தாலும் நேற்றனுபவித்த சுகந்தானே இன் றைக்கு இருக்கின்றது;நாளைக்கும்வரும். அந்தமுடைய இந்தவிஷய சுகத்தை யனுபவிப்பதற்கா இந்த மானிடதேகமும் ஐசுவரியமும் நேர்ந்துள்ளன. வந்தவாவை மறந்து இந்தத்தேக சுகமும் தேகத் தைச்சார்ந்த பொன்பூமியுமாகிய மயக்கத்திலாழ்ந்து கிடப்பதோ அழகு? என்று மழியாச்சுகம் பெறவேண்டின் வைராக்கியத்தைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். பிறவிக்கடலை இவ்வைராக்கியமென் னும் தெப்பத்தைக்கொண்டல்லவா மகாபுருஷர்கள் கடந்திருக் கின்றனர். ஆதலின் என் வைராக்கியத்தை நிறைவேற்றுவதில் உயிர் நீங்கினும் நீங்குக என்று இவ்வாறு சிலநேரம் தன் மன திற்குள் போராடி பூர்வபுண்ணிய பலத்தாலும் தான் இதுகாறும் இயற்றிவந்த விரதத்தாலுண்டாய கடவுள் கிருபையாலும்கங்கைக் கரைக்கு எவ்வாறாகிலும் சென்று ஸ்நானஞ்செய்து வரவேண்டு மென்று தீர்மானித்தனள். நள்ளிரவில் தானும் தனது தாதி களும் கங்கைக்குப்போகப் புறப்பட்டனர். திரும்புகாலையில் மாறு வேடம்பூண்டு வரலாமென்னும் எண்ணத்துடன் புறப்பட்டுச் சென்றனர். இரவோடிரவு வெகுதுரிதமாகச் சென்று அருணோ தய மாகாமுன் கங்கைக்கரையை நண்ணி ஸ்னானகட்டத்திற்குச் சென்று ஸ்னானத்தை முடித்துக்கொண்டனர். அதிக மனஉல்லா சத்துடனே யாதொரு இடையூறுமின்றிச் செய்யவேண்டிய சில யக்கியங்களை ராணி செய்து முடித்தனள். ராணியானமையின் ஜனங்கள் கவனத்தை யிழுக்காமலிருக்க முடியுமோ. ஸ்னானம

செய்யவந்தவள் அர்கால்நாட்டு ராணியென எப்படியோ தெரிந்து விட்டது; இச்சமாச்சாரத்தைக்கங்கைக்கரையில்பாசறையிட்டிருந்த அயோத்தியாநகர் கவர்னருக்குத் தெரியவந்தது இந்த ராணியை அவளுடைய தாதிமார்களுடனே சிறைப்படுத்தி வரும்படி அயோத்தியக் கவர்னர் தமது சேனையை யனுப்பினர்.

அர்கால் ராணி தனது தாதிகளுடன் கங்காநதி கட்டத்தைவிட்டு தனது அரண்மனைக்குத் திரும்பி வந்துக்கொண்டிருக்கையில் முசல்மான் வீரர்கள் இவர்களைச் சூழ்ந்துகொண்டனர். அதனைக்கண்ட ராணியின் மனம் எப்படிக் கொதிப்படைந்திருக்குமென யூகித்துணரற்பாலதேயன்றி மொழிகளால் எடுத்துரைக்கற்பாலதன்று. திகிலடைந்தபோதிலும், ராணி ஒரு துளி கண்ணீர் விட்டவளல்லள்; பகையாளிகள் தன்னைச்சூழ்ந்து வரவர கோபாக்னியைச் சொரியுங்கண்களை யுடையவளாய் வந்த அபாயத்தை ஒரு திரணமாக நோக்கினவளாய் தனது தாதிகள் தன்னைப் புடைசூழ வெகு தைரியத்துடனும் அமரிக்கையுடனும் தனது இஷ்டதேவதையைச் சிந்தித்து சற்று நின்றனள்.

"ஒன்னார்த் தெறலு முவந்தாரை யாக்கலு
மெண்ணிற் றவத்தான் வரும்."

என்னும் ஆன்றோர் வாக்கு அவள் மனதிற்றோன்றியது. நாம் இதுகாறும் செய்ததவம் வீண்போமா; வீண்போகாதாகலின் பகைவர்களை எதிர்த்து நிற்பதே நலமென எண்ணி ஊன்றிநின்றனள். இதனைக்கண்டு தாதிகள் தாங்கள் மறைத்துவைத்திருந்த உடைவாட்களைக் கையிற்கொண்டு பகைவர்களை ஒறுக்க ஆயத்தமாயினர். முசல்மான்களை யெதிர்த்து வழிசெய்துக்கொண்டு அர்கால் நாட்டைக் கிட்டுவது அசாத்தியமென இராணிக்குத் தோற்றியது. உடனே அவள் என்னசெய்தனள் என்றால் அங்கிருந்த ஹிந்து ஜனங்களைக்கண்டு பின்வரும் சொற்களைக்கூறி சிங்கம்போல் கர்ஜித்தனள். ஓ! ஹிந்துஜனங்களே! உங்களில் பிரபு ஒருவருமில்லையா? மீசையுள்ள ஆண்பிள்ளைகள் ஒருவருமில்லையா? தாய்மாரைப் படைத்தவன் ஒருவனுமில்லையா? மனைவியை யுடையவன் ஒருவனுமில்லையா? அனாதாவான பெண்பிள்ளைகளாகிய எங்களை முசல்மான்கள் இம்சிக்கப் பார்க்கலாகுமா? இரத்தம் உங்களுடலி லிருக்குமானால் உடனே எழுந்திருந்து எங்களை இ

க்ஷிக்க வாருங்கள். இது கடவுள்மேலாணை. அப்படி செய்யா தொழிவீராகில் எனது சாபத்துக்கிரையாவீர்கள்" என்று இவ்வாறு அவள் கூறிய தட்சணத்திலே அபாய்சண்டு, நிரபாய்சண்டு என்னும் இரண்டு தைரிய புருடர்கள் தங்களையபிமானித்த சிஷ்யர்களுடன் திடீரென்று கிளம்பி முசல்மான்களைப் பிளந்து வழி செய்துக்கொண்டு ராணியும் அவளுடைய தாதியும் இருந்த இடத்திற்கு வந்துவிட்டனர். ராணியையும் தாதிமார்களையும் தங்கள்மத்தியில் வைத்துக்கொண்டு முசல்மான்களை வெட்டி அதிகபிரயாசத்துடன் அரண்மனை நோக்கி வழிசெய்துகொண்டே போகத் தலைப்பட்டனர். நடந்துசெல்ல ஒவ்வொரு அடிக்கும் உன்னைப்பிடி என்னைப்பிடி என்று கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டுபோக தைரியசீலனான நிர்பாய்சண்டு என்பவன் காயம்பட்டிறந்தனன். அதைப்போல அவனைச்சார்ந்தவருட் சிலரும் மாண்டனர். சீக்கிரம் சகாயம் வந்துவிட்டது முசல்மான்கள் ராணியைச் சூழ்ந்துக்கொண்டனர் என்னும்சமாச்சாரம் அர்கால் நாட்டுக் கதிபதியாகிய கௌதமனுக்குத் தெரிந்தவுடனே தனது மனைவியை இரக்ஷிக்கப் பெரியசேனையுடன்ஓடோடியும்வந்தனன். இவன் வந்துக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்த முசல்மான்கள் மூலைக்கொருவராக ஓடிவிட்டனர். இதைக்கண்டு எல்லாரும் ஆனந்தக் கடலில் மூழ்கினர். இராணியின் வீரகுணத்தைப் புகழ்ந்தனர். அவள் தாதிமாரின் விசுவாசத்தை வியந்து மெச்சினர்; இந்த ஆபத்தின் விலக்கு ராணியின் தபோவலிமையென்று சிந்திக்கலாயினர் சிலர்.

அர்கால் அதிபதி அபாய்சண்டின் வீரத்தை மெச்சி தனது புதல்வியை அவனுக்குப் பாணிக்கிரகணஞ்செய்து கொடுத்தனன்.

அயோத்தி கவர்னர் ஒருஸ்திரீயை எதிர்த்ததினால் அவனது அந்தஸ்துக்கு மிக இழுக்குண்டாகி அவனது நட்பினரும் பகைவரும் அவனை நிந்திக்கலாயினர்; நமது ஆயுதத்தை ஒரு பெண்பால்மேல் பிரயோகித்தோமே என்கிற அவமானமானது அவனை ஆயுள்பரியந்தம் வாட்டிக்கொண்டேயிருந்தது.

P. மாணிக்கசாமி முதலியார், பி. ஏ.,
இரங்கோன்.

பெருமை.

அகம், பாவம் (ஹாவம்) என்னுமிரண்டையும் எவன் நன்குணர்ந்து அவைகளை அறவே நீக்கி நன்மைகடைப் பிடித்து நடக்கின்றானோ அவனே பெருமையுடையவனெனப் படுவான். ஏனெனின், அகம் என்பது மனத்துள் வந்த ஒரு மாசு; அதுவே வேற்றுமைப்படுத்தும் தன்மையுடையது. அம் மாசு மனத்தில் வேறான்றியவுடனே மேற்சொன்ன பாவம் என்பது அதன்உடன் கூட்டாளியாக வந்துறைந்து விடுகின்றது. இவ் விரண்டும் ஒன்று கூடிமனத்தின் கருத்தாக உடனே வெளிப்படுகின்றன. அவையிவ்வாறிருப்பது பற்றியே ஆன்றோர் இவ்விரண்டையும் ஒன்றெனமதித்து எவன் யான், எனது என்று அகமமதையினாலுண்டாய சப்தத்தை அடிக்கடி கூறுவதை யொழித்து அதனைத் தனக்குகந்த ஓர் அருங்குணமாகக் கருதாது அடக்கம், பொறை, வாய்மை முதலிய மேலோற்குரிய நற்குணங்கள் வாய்க்கப் பெற்று நன்னெறியில் வழுவாமே நடக்கின்றானோ அவனே பெருமையுடையவன் என மதித்துளார். ஆங்கில நாட்டிலும் பெருமை என்பது ஒரு சிறந்த குணமாக மதிக்கப்படுகின்றதேயன்றி அதை ஒரு மாற்றத்தகுந்த பண்டமாகக் கொள்வதில்லை. இதைவிளக்கும் பொருட்டு ஒருசிறு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம்:—

ஆங்கில நாட்டில் ஓர் ஊரில் ஒரு சாலைக்கு ஒருபரீக்ஷை உத்தியோகஸ்தர் சென்றார்; அவர் வந்ததும் ஒரு வகுப்பை அணுகி மாணாக்கர்களைக் கூப்பிட்டு யான் ஒரு கேள்வி கேட்கப்போகின்றேன்; அதற்கு விடைபகர்வோன் தக்கபரிசளிக்கப்படுவான் என உரைத்து, உலகின்கண் யார்பெரியவன்? அஃதாவது பெருமையுடையவன் யாவன் எனப் பொருள்படுமாறு கேட்டனர். அதற்கு சிலர் சரீரம் பெருத்தவர் பெரியவரென்றும், வேறு சிலர் பணம் பெருத்தவர் பெரியவர் என்றும், மற்றுஞ் சிலர் படிப்பில் அதிகப்பட்டவர் பெரியவரென்றும், ஏனைய சிலர் வயதுமுதிர்ந்தவர் பெரியவரென்றும் விடைகூறினர். ஆனால் ஒரு பையன் மட்டும் அவ்விதம் உரைக்காமல் நற்குணங்கள் அமையப்பெற்றவர் பெரியவரென்று சொன்னான். இதைநன்கு உணர்த்துமாறு உபாத்தியாயர் பின்வருமாறு விளக்கினார்.

உலகத்தில் யார் பெரியவர்–Who is a great man in the world? a great man is a g-r-e-a-t man.

g=Generosity - காருண்யம் Godliness=தெய்வபக்தி
r=Righteousness — நன்னெறி Religiousness=சுத்தி
e=Earnestness — ஊக்கம் Efficacy=நன்னடக்கை
a=Amicability — ஒற்றுமை Aphorism=தெய்வப்பிரீதி
t=Truthfulness — சத்தியம் Thoughtfulness=யோசனை

மேற்சொன்னவகையாய், பெருமை என்பது ஜனங்கள் சாதாரணமாய் நினைக்குமாறு 'பணத்தினாலாவது, உத்தியோகபதவியினாலாவது, பேசும் திறத்தினாலாவது, மற்றும்வெளிப்பகட்டினாலாவது அடையக்கூடியதன்று; இக்குணம் இம்மை மறுமைஎன்னும் இரண்டிற்கும் முக்கியமான சாதனங்களில்ஒன்றாம். இதை அடையக்கூடியதும், அடைந்து தன்னிடமே வைத்தற்குக் கூடியதும் எது? மனமாம். அம்மனமன்றி வேறு உளதோ? ஆகவே, யாவர் தன்மையிடத்தி லிருந்து நீங்கிப் படர்க்கையிடத்தி லுறைந்து கடவுளை வழிபட்டு நடக்கின்றாரோ அவரே பெருமையுடையவர் ஆவர் என்பதற்கு எள்ளளவேனும் ஐயமில்லையாம்.

A. S. Venkatraman.

WONDERS IN NATURE.

இயற்கையற்புதங்கள்.

ஈசுவர சிருஷ்ட்டியில் அவருடைய அதிக கவனிப்பையும் பாதுகாப்பையும் உடையவை எவை என்ற சந்தேகம் ஒரு சமயத்தில் என்மனதில் தோன்றிற்று இதைப்பற்றிச் சற்று ஆராய்ந்தேன்; என் சந்தேகம் நிவர்த்தியாயிற்று. இவ்வித சந்தேகம் இயற்கைவிசாரணை செய்யும் ஒவ்வொருவர் மனதிலும் உண்டாகக்கூடுமென்கின்ற அநுமானத்தினால் இதை வெளியிடலானேன்.

"பூமியானது கடவுளால் சிருஷ்ட்டிக்கப் பட்ட உடனே முதல்முதல் அதில் உண்டாக்கப்பட்டது பசுமையான புற்பூண்டுகளே. பிறகுதான் ஜீவவர்க்கங்கள் சிருஷ்டிக்கப் பட்டன" என்று சிருஷ்ட்டி என்கிற விசாலமான புத்தகத்தில் முதற்பக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு தகப்பனுக்குத் தன் மூத்த பிள்ளையினிடத்தில் அதிக ப்ரீதியிருப்பதுபோல் ஈச்வரனுக்கும் தான் முதலில் சிருஷ்ட்டித்த புல்பூண்டுகளிடத்தில் அதிகப் பிரீதியிருக்கும் என்று ஊகித்தேன். இவ்வூகை சரியானதோவன்றோ

வெனத்தெரிந்து கொள்ள புல்பூண்டுகளிடத்திற் செல்லவெண்ணி கீழே நோக்கினேன்; உடனே புற்களைக் கண்டேன். அவைகளுக்கும் எனக்கும் நடந்த சம்பாஷணையாவது:—

நான்:—ஓ புற்களே! உங்களுடைய க்ஷேமமென்ன? சௌக்கியமாக விருக்கிறீர்களா? தந்தை உங்களிடத்தில் ப்ரீதியாயிருக்கின்றாரா? என்று கேட்டேன்.

புற்கள்:—ஐயா சகோதரரே! எங்கள் க்ஷேமத்தை வினவும் சகோதரர்களும் பூமியின்மேல் இருக்கின்றார்களோ? தாங்கள் பாண்டவர்களின் சகோதரரான கௌரவர்களில் விகர்ணனையொத்தவராயிருக்கின்றீர்; மிக்க சந்தோஷம்; தாங்கள் எங்களுடைய க்ஷேமத்தை நாடியதற்கு நாங்கள் மிக்க நன்றியறிதலுள்ளவர்களாயிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்றோம்; எங்கள் க்ஷேமத்தை என்னவென்று சொல்லுவது! உலகசிருஷ்டியில் நாங்கள்தாம் முதல் முதல் உண்டாக்கப்பட்டோம்; முதலில் உண்டாக்கப்பட்டதும் போதும்; நாங்கள் படும் கஷ்டமும் போதும்; எரிமலைகளின் சமீபத்திலும், பாலைவன மணற்பிரதேசங்களிலும், சுரங்கங்களினடியிலும், பனிக்கட்டிகளால் நிறைந்துள்ள துருவப் பிரதேசங்களிலும், மலைக்கற்களினிடையிலும், இப்படி ஈரமும் மண்ணும் உள்ள எல்லாவிடங்களிலும் நாங்கள் குடிகொள்ள வேண்டியது அவசியம். இது தந்தையினது உத்தரவு. மேற்கூறிய விடங்களில் நாங்கள் அன்னபானாதிகளுக்குப் படும் துன்பத்திற்கு அளவேயின்று; இவ்வளவு கஷ்டத்திற்கும் சகித்துக்கொண்டு தந்தையின் உத்தரவிற்கு மீறுமலிருப்பதாற்றான் அவருடைய அதிகப்ரீதிக்குப் பாத்திரர்களாயிருக்கின்றோம்" என்று சொல்லின.

நான்:—"ஓ புற்களே! நீங்கள்தாம் உலகசிருஷ்ட்டியில் முதன்மையானவர்களென்றும், உங்கள்பேரில் தந்தைக்கு அதிகப்ரீதி இருக்கலாமென்றும் அனுமானித்து அவ்வனுமானம் சரியோவன்றோவெனத் தெரிந்து கொள்ளவே உங்களிடத்தில் வந்து கேட்டேன். என் அனுமானம் சரியாகவே யேற்பட்டது. ஆயினும் நீங்கள் எந்தெந்த வகையில் தந்தையினுடைய பரம ப்ரீதிக்குப்பாத்திரர்களாயிருக்கிறீர்களென்பதை அறிய மிக்க ஆவலுள்ளவனாயிருக்கிறேன்; தயைசெய்து சொல்லவேண்டும்" என்றுகேட்டேன்.

புற்கள்:—ஐயா நாங்கள் பூமியின்பேரில் முதலில் உண்டாக்கப்பட்டபோது உஷ்ணதேசம் என்றும், சீதளதேசமென்றும், எரிமலையென்றும், மணல்வெளியென்றும் யாதொரு விலக்கில்லாமல் பூமியில் எங்கும் வளரும்படியான ஒருவிதமான சக்தியைக் கடவுள் (தந்தை) எங்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றார். இவ்விதமான சக்தி எங்கும் நிறைந்த அவருக்கேயன்றி மற்றெவருக்கும் இல்லை. தந்தையின்குணம் பிள்ளையினிடத்திற் காணலா மென்ற முதுமொழியை உண்மையென்று ரூபிக்கும் பாக்கியத்தை நாங்கள் கடவுளிடத்தில் பெற்றதைக் காட்டிலும் வேறு எதைப் பெறப்போகின்றோம்; மேலும் எங்களுடைய சரீர அமைப்பைக் கவனித்தாலும் அவர் எங்கள்பேரில் அதிக கவனிப்பாயிருக்கிறா ரென்பது நன்குவிளங்கும்.

எங்கள் சரீர அமைப்பு:—(1) மெலிந்து நீண்ட இலைகள். (2) குழாயைப்போன்ற தாள். (3) கணுக்கள். (4) கணுக்கள் தோறும் உண்டாகும் குச்சு வேர்கள்.

பூமி எங்கும் பசுமையாயிருக்கவும், சாகபக்ஷிணிகளுக்கு ஏராளமான ஆகாரமாக விருக்கவும் தான் நாங்கள் படைக்கப்பட்டோம். நாங்கள் பிராணிகளால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு மிதிபட்டு மேயப்படுகிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நன்றாய்ச் செழித்து வளர்வோம். நாங்கள் பூமியின் பேரில் அடர்த்தியாய் வளர்வோமாகையால் வெளிச்சத்தையும் காற்றையும்கிரகிப்பதற்கு எங்கள் இலைகள் மெலிந்து நீண்டிருக்கின்றன. இங்ஙனம் எங்கள் இலைகள் மெலிந்து நீண்டிராவிட்டால் எங்களுள் ஒருவருக்கொருவர் வெளிச்சத்தையும் காற்றையும் கிரகிப்பதில் சச்சரவு உண்டாகும்.

நாங்கள் குழாயைப் போலிராமல் கெட்டியாயிருந்தால் பிராணிகளால் மிதிபடும்போது உடைந்து நாசமாவோம். குழையாயிருப்பதாற்றான் பிராணிகளால் மிதிபடும்போது அவர்களின் பாதங்களின் கீழ் மடிந்திருந்து பிறகு நிமிர்ந்து நிற்கின்றோம்.

எங்களிற் சிலர் பூமியின்மேல் படருவதும் உண்டு; அங்ஙனம் படரும்போது தாள்களுக் கிடையிடையேயுள்ள கணுக்களினின்றும் வேர் இறங்கும்; இப்படி அதிகமாக வேர்களையுடைத்தாயிருப்பதால் ஆகாரம் நன்றாய்ச் சேகரிக்க மிக்க அநுகூலமாயிருக்கின்

றது இவற்றாலேயே நாங்கள் தந்தையின் பரமப்ரீதிக்குப் பாத்திரராயிருக்கின்றோமென்று புலப்படவில்லையா என்று சொல்லின.

நான் மிக்கசந்தோஷத்தோடு அவைகளுக்கு வந்தனமளித்து "ஓ புற்களே! உங்களில் அநேக ஜாதிகளுண்டென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். உங்களுடைய பிரிவுகளையெல்லாம் சொல்ல வேண்டும்" என்று கேட்டேன்.

புற்கள்:—ஐயா சகோதரரே! நாங்கள் எங்களுக்கு வேண்டிய ஆகாரத்தைச் சூரிய உஷ்ணமும் வெளிச்சமும் இருக்கும்போதே தயார்செய்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமானதால் இனித் தங்களோடு அதிகநேரம் பேசிக்கொண்டிருக்க முடியாது; தயவு செய்து நாளையதினம் வந்தால் எங்கள் வகைகளையும் இன்னும் தாங்கள் கேட்கும் இதரவிஷயங்களையும் சொல்லத் தயாராயிருக்கின்றோம். மன்னிக்கவும்" என்று சொல்லி முடித்தன.

உடனே நானும் "நாளையதினம் போகலா" மென்ற தீர்மானத்துடன் திரும்பினேன். (வரும்.)

ந. சுப்பிரமணிய அய்யர்,

திருவெட்டீச்வரன் பேட்டை.

சுகத்தெளிவுரை.

(முன்தொடர்ச்சி).

உங்கள் சரீரத்தை உடையினால் மூடக்கற்றுக் கொண்டது போல, வாசனைகளினால் மனத்தையும் மூடக்கற்றுக்கொண்டீர்கள்; ஆனால் மெய்யுணர்வுக்கும் உங்களுக்கும் வெகுதூரம். இப்பொழுது, புத்தியினால் பூமிக்குள் அதிரஹஸ்யமான இடங்களிற் போந்தும் ஆகாச மண்டலங்களிலெல்லாஞ் சஞ்சரித்தும், எல்லாம்வல்ல இறைவன் மாட்டுள்ள ஏகசக்ரத்தை அபகரிக்கலாமென்றெண்ணுகின்றீர்களா? உங்களுக்குள்ளே விளங்குகின்ற இந்த அற்பஜோதிப்பொறி கன்வற்றநித்திரையில்மங்கும்பொழுது நீங்கள் என்ன அறிகின்றீர்கள்? அச்சமயம், வந்து வற்றின நாயொன்று வந்து உங்கள் அதரத்தைப் பானம்பண்ணலாம்; பிள்ளைவை ந. பால் வருந்தும் முடவனொருவன் உங்கள் வஸ்திரத்தை யுரிந்துகொள்ளலாம்; உங்கள் அங்கங்கள் நோயால் எப்பொழுது

மெலியுமென்பதையும், உங்கள் பிராணன் மரணத்தால் எப்பொழுது பிரியுமென்பதையும் சொல்லப் புத்திக்கு வலியில்லையே! உங்களுடைய பிரகாசமிக்க மனமும், அதிஸூக்ஷ்மமான புத்தியும் என்னென்று சொல்லுவோம்? ஒரு ஸ்திரீயினது கடைக்கண் பார்வையோ, சுவர்ணத்தின் தோற்றப்பொலிவோ, ஜனசாமானியங்கள் கூறும் வெறும்புகழ் மொழிகளோ? எதிர்ப்படின் இவற்றிற்கு உடைந்து சரணாகதியடைதலைத் தினந்தோறுங் கண்கூடாகப் பார்க்கவில்லையா? ஆதலால் வெட்கம்நிறைந்து உங்களைமூடி, கர்வத்தைத் திலதர்ப்பணம்பண்ணி உங்கள் மனத்தில் தாழ்மையைப்பதிக்க வேண்டாமா? ஒரு ஜாலவித்தைக்காரன் வந்து வித்தைபண்ணும்பொழுது உங்கள் மனங்களெல்லாங் கலக்கமடைகின்றன; பொறிகளோ சிதறி நா நா பக்கமுந் திகைப்புறுகின்றன. எல்லாம்வல்ல இறைவரது அளவுகடந்த வல்லமையை இந்த நீங்கள் எதனைக்கொண்டு அளக்க உத்தேசித்திருக்கின்றீர்கள்? அவ்விறைவரே தலைவர். சத்தியத்திற்குத் திறவுகோல் அவரேயாகவின், அவரையடைந்தாலன்றி அதனையடையவொண்ணாது. ஞானிகளும், சித்தர்களும், தீர்க்கதரிசிகளும், பைகம்பர்களும், அவதார புருஷர்களும், தெய்வ மூர்த்தங்களும், தங்களை நெறியிலுய்ப்ப்பதாக மாந்தர் சொல்லுகின்றனர். ஆனால் உண்மைப்பொருளைப் பற்றி அவர்கள் உள்ளத்திலே என்ன உணர்ந்திருக்கின்றார்கள்? சொப்பனங் காண்பவர்களுள் ஒவ்வொருவனும் தன்றன் சொப்பனத்தையே வாஸ்தவமாகக்கண்டு மற்றவன் காணும் விஷயத்தையறியாதவனாகின்றான். கனவுகள் அழியுந்தன்மையன; சத்தியம் என்றும் நிலைபெறுந்தன்மையது. தனக்குப் போதிக்கப்பட்டதைப் போதகன் போதிக்கின்றான். தன்னாற்பார்க்கப்படுவதைத் தீர்க்கதரிசி சொல்லுகின்றான். மூர்த்தங்கள் தங்கள் கருமங்களை நிறைவேற்றுகின்றன. கடவுளோ என்றும் நிர்விகாரியாயிருக்கின்றார். அவர் தாம் சத்தியம்; மனிதர், பிள்ளைப்பருவத்தில் தாம் கேட்பவற்றை வாலைப்பருவத்தில் நம்பி அந்தியகாலம் வரை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, பொய்ப்பக்திக்குக் கூலியாக வியாகுலத்தை எங்கணும் பரப்பித் துன்பத்தைச் சம்பாதிக்கின்றார்கள். துவைதியும் அத்துவைதியும் அஃதாவது ஸகுணசொருபத்தில் நாட்டமுள்ளவனும், பிரகிருதி தத்துவசாஸ்திரிகளும், பிரபஞ்சமேயில்லையென்னும் ஸர்வ நாஸ்திகவாதிகளும், ஒருங்கே தங்கள் மனத்திற்கிளைக்கும் புரட்டுக் காட்டப்பட்டவர்களை

யாகின்றனர். தங்கள் மனத்திற் படுவதை யுண்மையென்று பாராட்டி மற்றையோருடைய அபிப்பிராயங்களைப் பொய்யென்று பழித்துத் துன்பச்சுமையைத் தங்கள் ஜீவன்கள்மேற் சுமத்தித் திரிகின்றார்கள். உண்மைவஸ்துவோ, ஏகமாய் இரண்டற்றதாய், தனதுரிமைச் சாந்தத்தில் அசைவற்றுறைகின்றது. ஸ்திதி வர்ணம் சமயம் என்றிவற்றாற் பலவகைப்பட்ட மனிதர் எல்லாரும் தாழ்மையும் பக்தியுமுள்ள இருதயத்தோடு ஒன்றுசேர்ந்து உண்மைவஸ்து விசாரணையில் முயல்வாராக. எது உள்ளதோ அது சத்தியம். எது தோற்றமோ அது பொய். ஜோதியே தன் வெளிப்பாடு அல்லது தோற்றமாகப்பெற்று ஸர்வவியாபகமாய் விளங்கும் பரம்பொருள் எதுவோ அதுவே சத்தியம். அதனையொழிய மற்றவையெல்லாம் பொய்யே. ஏனென்றால் அவை யிருக்கின்றன வென்பதே பொய்யாம். பலவென்னுந் தொகுதியுட் பட்டவை பரம்பொருளினின்றும் பிரிவுப்பட்டு வேறியங்குந் தன்மைய வென்றெண்ணுமெண்ணமே பொய்; பலவும் ஒன்றே; அதுவும் கடவுளே என்பது சத்தியம். சத்தியம் என்பது எல்லாருக்கும் எக்காலத்தும் சத்தியமே. பொய்யென்பது எல்லாருக்கும் எக்காலத்தும் பொய்யே. சத்தியக் காட்சியின்றேல், ஞானமில்லை; ஞானமின்றேற் சாந்தமில்லை. ஞானியானவன் எல்லாவற்றிலும் ஏகாத்மாவினை புணர்ந்தவனாகையால், தானுரிமையாகப்பெற்ற சாந்தத்தினை, அஃதாவது பரம்பொருளினதுசாந்தத்தினை, எல்லாரும் எக்காலத்தும் ஆனந்தத்துள்தோய்ந்து வாழ்வடையும்படி அவர்களுக்கெல்லாம் அளிப்பதிலேயே கண்ணாயிருக்கின்றான். சத்தியமான வஸ்துவைக் கண்டுபிடிப்பது எல்லா மாந்தர்க்குங் கடனாகும். மனிதர் வணங்குங்கடவுள் யாவர்? இவ்வார்த்தைகளைச் சிந்தித்து வாஸ்தவத்தைக் கிரஹித்துக் கொள்ளுங்கள். அவர் அரூபியாயும் குணரஹிதராயு மிருப்பாராயின், அவரை வாக்கினால் வசனிக்க முடியாது. மனத்தினால் எண்ணமுடியாது. இந்திரியங்களினால் அவரை யுணரவும் முடியாது. ஜாக்ர, ஸ்வப்ந, ஸுஷுப்தி என்னும் மூன்றவஸ்தைகளும் அவரிடத்திற் கிடையாது. எண்ணமென்பதும் அவரிடத்திற் கூடாதகாரியம்; மனமும் வாக்கும் ஒய்வடைந்திருக்கும் ஸுஷுப்தி யவஸ்தையில் எண்ணமாவது விசாரணையாவது இருக்குமென்றல் எவ்வண்ணம் பொருந்தும்? அந்த அவஸ்தைமாறி ஜாக்ராவஸ்தை வரும்பெ

பூது மனமும் வாக்கும் தங்தொழிலிற் பயில ஆரம்பிக்கின்றன. ஒவ்வொருவனும் தன் முந்தியவாசனைகளைப் பின்தொடர்ந்து செல்லுகின்றான். எந்த நாமத்தாலாவது அழைக்கப்படும் உங்களுடைய கடவுளுக்கு ரூபமுங்குணமும் உண்டென்னில், அரூபியாய் குணாரஹிதமாயுள்ள வஸ்துவே, உங்களையு முட்படுத்தி விரிந்து தோன்றும் பிரபஞ்சமாக அநாதியே வெளிப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை ஞாபகத்தில் வையுங்கள். இதுதான் பிரசன்னமாயிருக்கின்ற கடவுள். இவரையே பரதகண்டத்துப் பூர்வீகஜனங்கள் விராட், அஃதாவது, பரமேசுவரன் என்று வழங்கினார்கள். சூரியன் அவருடைய கண்ணாகும். சந்திரன் அவருடைய மனமாகும். அவருடைய வாய் அக்நியாம். இந்திரியங்களும் (சாதாரணமாய்ப் பூதங்களென்று வழங்கப்படும்), அவற்றிற்குரிய விஷயங்களும் அவருடைய பலவிதமான அங்கங்களாம். ரூபங்களையுங் குணங்களையுங் கடந்தவரே இந்த ரூபங்களெல்லாமாயுங் குணங்களெல்லாமாயு மிருக்கின்றார்; பலவும் வாஸ்தவத்தில் ஒன்றே. அவ்வொன்றும் இரண்டற்றதே. எல்லாப்பொருள்களும் அவருக்கு அங்கங்களும் உறுப்புக்களுமாகின்றன. முற்சொல்லிய எந்தமூன்று அவஸ்தைகள் சேர்ந்து நமக்கு வாழ்க்கை நிலமாகின்றனவோ, அம்மூன்றும் அவரிடத்தில் அவராலேயே உதிக்கின்றன. அவரைக்கடந்து ஒன்றுமில்லை. உங்களுடைய சமயம், உங்கள் சாஸ்திரம், உங்கள் வகுப்பு, உங்களைப் பிறரிடத்திலிருந்து பேதிக்கும் மதக்குறிகள், உடைகள், என்றிவை சத்தியமாயிருக்குமாயின், அவை அரூபிகளாயிருத்தல் வேண்டும், அல்லது அவைகட்கு ரூபமிருத்தல் வேண்டும்; இரண்டில் எவ்வழியாகப் பார்த்தாலும், அவை பலவென்றல் கூடாது. அரூபியாயிருப்பது பகுக்கப்படும் பொருளன்று; ரூபமுடையது பரமேசுவரனது ஒரு அங்கம் அல்லது உறுப்பாயிருத்தல் வேண்டும். அவை இவற்றுள் எதுவாயாவது, எல்லாமாயாவது இருப்பின் பலவாதலெங்ஙனம்? உங்களிடத்திலிருக்கு மண்தானே எல்லாரிடத்துமிருப்பது; தெய்வாங்கங்களில் ஒவ்வொன்றும் சமயத்தாலும் ஜாதியாலும் பகுக்கப்படாது ஸர்வவியாபகமாயிருக்கின்றது. அங்ஙனம் ஒரே தன்மையவா யிருக்கின்றமையின், அங்கங்களெல்லாம் ஒன்றேயாகும்; மற்று ஸ்தூலசரீரமானது உங்கள் சமயம் சாஸ்திரம் சாதியாமாயின், எல்லாருடையசரீரமும் ஒரேபொருளினால் ஆக்கப்பட்டது

(பூதகாரியம்)என்பது உங்களுக்குத் தெரியாததன்றே. மனமும் இந்திரியங்களும் அவையாமாயின், அங்கேயும் இந்தநியாயம் பொருந்தும். ஜீவாத்மாவே இவையென்னில், எல்லாரிடத்தும் ஜீவாத்மாவாய் வெளிப்பட்டிருப்பது கடவுள்தான் என்பதைக் கவனியுங்கள். ஆத்மாக்கள் அவ்வொரு கடவுட்சோதியின் பொறிகளேயாம். இவைகளொன்றும் மேற்சொல்லிய கடவுள் முதலான திரிபதார்த்தங்களாகாதாயின், அவை யிருக்குமென்பதே கிடையாது—ஆதலால் எல்லாவிதமான பங்கையும் அதர்மத்தையும் விட்டொழியுங்கள். ஜாதி சமயம் சங்கமென்பவற்றின் தொடக்கத்ததாய் வரும் அபிமானக்கட்டை உதறியெறிந்து, உண்மையாயிருக்கிற கடவுளைத் தேடி அவரைவிடாது பற்றி, உலகநன்மைக்காகவும் உங்களுடைய நன்மைக்காகவும் பாடுபடுங்கள். இதுதான் மோக்ஷம். இதுதான் நிர்வாணம், இதுதான் முக்தி ஓம்சாந்தி.

(வரும்)

ஸுரேந்த்ரன்.

1. ஜாமீன் பத்ரம்

"Basis Virtutum Constantia" மாறாத உறுதியான திடசித்தமே ஸகல தர்மங்களுக்கும் அஸ்திவாரம்.

"இதுவும் ஸர்வ வல்லமையுள்ள பரமேச்வரனது திருவிளையாடலோ? கடன்வாங்கிய பணத்தையும் இழந்து, அருமையான புத்ரனையும் கைசோரவிட்டுப் பரதவிக்கும் நான், என் முன்னோர்கள் ஸுமார் ஐந்நூறு வருஷங்களுக்கு மேலாக வாழ்ந்துவந்த செழிப்பான நிலங்களையும், அழகான மாளிகையையும், பாவி மார்த்தாண்டனுக்குப் பறிகொடுக்க வேண்டியிருக்கிறதே! தவணை நாட்களும் அதிக சீக்ரமாகக் கழிந்து வருகின்றன. நம் பூர்வ ஜன்மவினையினாலோ என்னவோ, நமது ஆப்த ஸ்நேஹிதரான திலீப மஹாராஜாவும் நம்நாட்டை, நற்குணங்களின் அவதாரமாகிய தமது ஸஹோதரன் மஹேசனிடம் விட்டுவிட்டு, முரடர்களான மஹமத்யர்களுடன் போராடச் சென்றுள்ளார். அவர் இங்கு இப்பொழுது இருந்தால் நமது கடன் பணத்தை மிகவும் எளிதாகக்கொடுத்து நமது பூஸ்திதியை நமக்கே ஸ்திரம் செய்து

விடுவாரே! அந்தப் பாக்யம் நமக்கு இல்லாமற் போய்விட்டதே! ஹா"— என்று பெருமுச்செறிந்தார் ஸ்ரீதரர்.

இந்தியாவின் பழையகாலத்து நிலைமை அதன் சரித்ரத்தை வாசித்தவர்கள் யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஸுமார் அறு நூறு வர்ஷங்களுக்கு முன், நம்தேசத்தில் சிறுசிறு ராஜ்யங்கள் பல இருந்தன. ஆறு அல்லது ஏழு சிறு ராஜ்யங்கள் ஒருபெரிய ராஜ்யத்தின் தலைவனுக்குக்கீழ்ப்படிந்து அவனுக்குக் கப்பங்கட்டி வந்தன. அங்ஙனம் தலைமைவஹித்து வந்த அரசர்களுள் ஒருவனும் இந்தியாவின் மத்தியிலுள்ள விந்திய பர்வதங்களுக்குச் சற்று வடக்கே இருக்கும் உதயபுரி யென்னும் ராஜஸ்தான நகரத்திலிருந்து ராஜரீகஞ்செய்து வந்த திலீபேந்த்ரன். அவன், நலத்தாலும், பலத்தாலும், கொடையாலும், படையாலும், தீரத்தாலும் சிகரற்றஉத்தமன்; காரணமின்றிப் பிறரால் துன்புறுத்தப் பட்டவர்களை ரக்ஷிக்கும் குணமுடையவன். ஆகவே, அவனை ஸகலரும் தம் ஸஹோதரனென்றே கருதி வந்தனர்.

திலீபன் உதயபுரத்தை ஆண்டுவருங்கால், காஷ்மீரத்தில் ஓர் ஹிந்து அரசன் செங்கோல் செலுத்திவந்தான். ஆசியாக் கண்டத்தின் மத்தியபாகங்களிலிருந்து கணக்கற்ற மஹமத்யர்கள் திரள்திரளாய், கைபர்கணவாய் மூலம் இந்தியாவுக்குள் நுழைய ஆரம்பித்தார்கள். நம்தேசத்திற்குள் வந்த அந்தத் துலுக்கர்கள் சும்மா யில்லாமல் காஷ்மீரநாட்டை ஆண்டுவந்த ஹிந்து ராஜாவை வலுவில் சண்டைக்கு இழுத்தார்கள்; அத்துடன் நிற்காமல் ப்ரஜைகளையும் கஷ்டப்படுத்த ஆரம்பித்தார்கள். உடனே அவ்வரசன், வட இந்தியாவிலுள்ள முக்ய ராஜாக்கள் சிலரைத் தனக்கு ஸஹாயம் செய்யும்படி வேண்டிக்கொண்டான். தேச பக்தியினால் தூண்டப்பட்ட திலீபன் தன் சேனைகளைத் திரட்டிக் கொண்டு காஷ்மீரத்துக்கு உடனே சென்றான். மஹமத்யர்களை முற்றிலும் முறியடித்து விட்டபின் தான், திரும்ப தன் நாட்டிற்கு வர முடியும் என்று திலீபன் ஜனங்கட்குக்கூறி, தான் வரும் வரை தன் ஸஹோதரன் மஹேசன் தேசத்தை யாளும்படிச் செய்துபோனான்.

மஹேசனுடைய ஆளுகையை மூன்று மாஸத்திற்குள்ளேயே ப்ரஜைகள் வெறுக்கலானார்கள். அவன், அநாவச்யமும், அந்யாயமுமான வரிகளை நவீனமாக ஏற்படுத்திக் குடிகளை வருத்தினான்;

மங்கைப் பர்வம் வாய்ந்த அழகிய மாதர்களைக் கற்பழிக்க முயன்ருன்; ஸன்மார்க்கர்களின் ஸஹவாஸத்தைத் தவிர்த்து, அற்ப அறிவும், சொற்பஞானமுமுள்ள துஷ்டர்களின் உறவை நாடினன். தன் தமையன் திலீபனிடம் விச்வாஸமாயிருந்தவர்களை, அல்பகாரணங்களைக் கொண்டும் ஸிக்ஷிக்கலானன். ஆகவே, அநேக ப்ரபுக்கள் திலீபனது வரவை மிக்க ஆவலுடன் எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்; ரஹஸ்யத்தில் மஹேசனது மரணத்தையும் கோரினர்கள்.

இந்த அத்யாயத்தின் முதலில் ஸ்ரீதரர் தமது வீட்டில் ஓர் அறையில் உட்கார்ந்து வ்யாகூலப்பட்டுக்கொண்டிருந்ததாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீதரர் பணக்காரர் தான்; ஆனல் தத்காலம் அவரது ஆஸ்தியெல்லாம் அடமானஞ் செய்யப்பட்டிருந்தது; கூடியசீக்ரத்தில் பணம் கொடுக்காவிட்டால் அவர், தம் ஆஸ்தி முழுவதையும் இழக்கநேரிடும். அவருக்கு இரண்டு மக்கள் இருந்தனர். அவர்கள் கிரிசா என்ற பெண்ணும், மாதவன் என்னும் புத்ரனுமாவர்.

திலீபன் மஹமத்யர்களைத் துரத்தும்பொருட்டுக் காஷ்மீரத்துக்குச்செல்லும்போது, மாதவன், ஒருசிறுபட்டாளத்தின் தலைவனுக, அவன் சைன்யத்தில் அமர்ந்தான். காஷ்மீரத்தின் தலைநகரான ஸ்ரீநகரத்திலிருந்து திலீபன் துலுக்கர்களைத் துரத்தியடித்து வந்தான். ஆனல் அவர்கள் பின்னும் பின்னும் கூட்டம் கூட்டமாக எதிர்க்க ஆரம்பிக்கவே, திலீபன் ஒரு வர்ஷத்துக்கு மேலாக காஷ்மீரத்தில் இருக்கநேரிட்டது. பரோபகாரமான இப்பெரும் வேலையை அவன் மேற்கொண்ட மூன்று மாஸங்கட்குப் பிறகு, சிறந்த பலசாலிகளான முரட்டு மஹமத்யர்கள் ஆப்கானிஸ்தானத்திலிருந்து வந்து திலீபனுடன் சண்டையிட்டார்கள். மொத்தத்தில் திலீபன் ஜயமடைந்தானுயினும், அவனது அன்புக்குப் பாத்ரனுயிருந்த மாதவன் அம்மஹமத்யர்கள் கையில் அகப்பட்டுவிட்டான். அவர்கள் அவனைத் துன்புறுத்தாமல், காபூலுக்கு அழைத்துச்சென்று அங்கு அரசாண்டுவந்த அப்துல்ரஹிமான் என்னும் தங்கள் "அமீரிடம்" கொண்டுபோய் விட்டார்கள். அந்த அமீர் மாதவனது முகத்தில் தோன்றிய தைர்யக் குறிப்பையும், சண்டைசெய்தபோது அவன் காட்டிய பராக்ரமத்தையும் கண்டு மனமகிழ்ந்து, 2000 ஸவரன்கள் தந்தால் அவனை

விடுவிப்பதாகத் தெரிவித்தான். உடனே மாதவன் தன் தகப்பனார் ஸ்ரீதாருக்கு இவ்விஷயத்தைத் தெரியப்படுத்தினன். அவர், மஹேசனுடைய அந்யாய அரசாட்சியின் கீழ் அவதிப்பட்டு வருவதையும் கவனியாது, தமது செழித்த நிலங்களையும் அழகிய "பங்களா"வையும் ஜாமீனாகவைத்து 2000 ஸவரன்களை மார்த்தாண்டன் என்கிறவனிடமிருந்து கடன்வாங்கி ஓர் ஆள்மூலம் அனுப்பினர். அனுப்பிப் பலநாட்களாகியும் ஒரு சமாச்சாரமும் அவருக்கு எட்டவில்லை. கடனைத்திரும்பக்கொடுக்க ஒருவருஷமே தவணை கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இரண்டு மாஸங்களும் கடந்தன. செய்தி ஒன்றும் தெரியவில்லை.

இவைகளையெல்லாம் குறித்துச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது ஸ்ரீதரர் முன் ஒரு ஸேவகன், கையில் ஒரு கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு, வந்து நின்றான். அவனுடைய உடையையும், மார்பில் போட்டிருந்த "பட்டை"யையும் கண்டதும் அவர் ஸுரேந்த்ரனுடைய ஸேவகன் என்பதை அறிந்து கொண்டார். அந்த வேலைக்காரன் அவருக்கு மிகவும் வணக்கமாக "ஸலாம்" செய்து கடிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டான். அக் கடிதத்தில்:—ஸுரேந்தரனுடைய 24 வது பிறந்தநாள் உத்ஸவம் அன்று கொண்டாடப்படும் என்றும், அந்தஸமயம் ஸ்ரீதார், அவரது குடும்பத்தினர், அவரது அத்யந்த ஸ்நேஹிதர்கள் ஆகிய இவர்களுடைய வரவு மிகவும் ஸந்தோஷமாய் எதிர்பார்க்கப் படுகின்றது என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அவர் அக்கடிதத்தைப் படித்து முடிப்பதற்குள்ளேயே கிரிஜா அங்கே வந்து,

"அப்பா! இன்று ஸுரேந்த்ருக்குப் பிறந்த நாளாமே. ஸாயங்காலம் நாம் போகலாமா? என்றாள்.

ஸ்ரீதரர்:—ஸுரேந்த்ரனைப்பற்றி உனக்கு என்ன அவ்வளவு கவலை. அவனுடைய பிறந்த நாட்களையெல்லாம்கூட ஞாபகத்தில் வைத்திருக்கிறாயே.

கிரிஜா:—அதற்குக் காரணம் அவரது நற்குணங்களும், நன்னடத்தையுமேயாம். மேலும், அவர் நம் திலீபனை விச்வாஸிப்பதுடன் மஹேசனை மனமாற வெறுக்கின்றார். அவருடைய சபலமற்ற மனஸுக்காகவாவது அவரை நாம் நினைக்கக் கூடாதா?

ஸ்ரீதார்:— ஆம், கிரிஜா; ஸுரேந்த்ரனும் நானும் எது வந்தாலும் வரட்டும் என்று திடசித்தத்துடன் திலீபேந்த்ரரையே ஸதா நம்பியிருக்கிறோம். அவர் நம்மை எப்பொழுதும் கைவிடார்என்று நான் எண்ணியிருக்கிறேன். எனக்கோ வயஸாய்விட்டது. நான் சாகும் தருணத்தில் நம்முன்னோர்கள் ஸம்பாதித்து அநுபவித்துவந்த இந்த மாளிகையையும் நமது நிலங்களையும் இழக்கவேண்டி யிருக்கிறதே என்ற பெரிய வ்யஸநம்தான் என்னைப் பாதிக்கின்றது. 2000 ஸவரன்களுக்கு நான் எங்குபோகிறது? இன்னும் ஒன்பது மாஸங்களுக்குள் நான் பணம் கொடாவிடில் நம் ஆஸ்திமுழுதும் போய்விடும். காஷ்மீரத்தில் மஹமதியர்கள் இடைவிடாமல் வந்துகொண்டிருக்கிறார்களாம். ஆகவே திலீபமஹாராஜா வர இன்னும் ஒரு வருஷம் பிடிக்குமென்று பலர் சொல்லுகிறார்கள். மார்த்தாண்டனுடைய உறவினனாகிய ஸுகுமாரனுக்கு உன்னைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தால் அவன் 2000 ஸவரன்கள் தருவதாகக் கூறுகின்றான். ஸுகுமாரன் ஜமீன்தாரன் தான்; ஆனால் அவனுக்கு வயஸ் 40 ஆகிறது. அதனால் தான் நான் பின்வாங்குகின்றேன். எல்லாம் பரமபிதாவின் ஆஜ்ஞையின்படித்தான் நடக்கும். ஆகவே உலகவிஷயம் ஒன்றுமே தெரியாத உனக்குப் பல கவலைகளைத்தர எனக்கு இஷ்டமில்லை. கிரிஜா! உன்னிஷ்டப்ப்ரகாரமே இன்று ஸாயந்த்ரம் நாம் ஸுரேந்தரன் பங்களாவிற்குப் போவோம்.

உடனே கிரிஜா தன் அறைக்குப் போய்விட்டாள். கிரிஜா குழந்தையா யிருக்கும்பொழுதே அவளுடைய தாயார் இறந்துவிட்டாள். அவளுக்கு இப்பொழுது வயஸ் ஸுமார் பதினேழு அல்லது பதினெட்டு இருக்கும். ரஜபுத்ர கன்னிகையாதலால், ப்ராஹ்மணர்களைப்போல் அவளுக்குப் பத்துவயஸுக்குள்ளேயே கல்யாணம் செய்யவில்லை. கண்கள் போன்றவைகளான எண்ணையும் எழுத்தையும் அவள் கற்றதுடன் சிறிதுவித்தையும் போர்த்திறத்தையும் தானாகக் கற்றுக்கொண்டாள். கத்தி, கேடயம் உபயோகிப்பதில் சிலமர்மங்களை அவள் தமையன் மாதவன் அவளுக்குக் கற்றுக்கொடுத்திருந்தான். வயஸு ஏறஏற அவள் அழகில் மேம்பட்டுவளர்ந்தாள். ஆகவே அவள் தன்னுடைய பதினேழாவது வயஸில் உதயபுரியெங்கும் தனது அழகில் புகழெய்தினாள்: பலர் இவளை மணக்க எண்ணினார்கள். ராஜ்யாதிபதி

யான மஹேசனும் ப்ரயத்நப்பட்டான். ஆயினும் என்ன ப்ரயோஜனம்? கிரிஜா; ஸுரேந்த்ரனையே மணப்பதாக நிச்சயித்து விட்டாள். இதனை ஸ்ரீதரரும் ஊஹித்துக் கொண்டார். படிப்பிலும், குணத்திலும், நடத்தையிலும், பணத்திலும் ஸுரேந்த்ரன் சிறந்தவனாக விளங்கியதால் அவளுடைய எண்ணத்தை அவர், கலைக்க முன்வரவில்லை. கிரிஜா, 10-12 வயதில், பள்ளிக்கூடம் சென்று வரும்பொழுது, திலீபன் ஸ்ரீதரரிடம் ஒரு தடவை, ஸுரேந்த்ரனே அவளுக்குத் தக்கவன் என்று சொல்லியிருந்தான். கிரிஜா மங்கைப்பர்வமடைந்ததும், அவளை ஸ்ரீதரர் க்ருஹத்தில் பலமுறை கண்ட ஸுரேந்த்ரனும், தான் அவளையே பாணிக்ரஹணம் செய்து கொள்ளப் போவதாக உறுதிசெய்து கொண்டான். மனஉறுதியே ஜயத்திற்குக் காரணமாக விருப்பதை அவன் நம்பினான். (வரும்)

எம். எஸ். ஸ்ரீநிவாஸ சர்மா.

பாடலீபுத்ர நகரம்.

பாடலீபுத்ர மென்னும் சிறந்த நகரம் நமது நாட்டு நகரங்களிலெல்லாம் மிக்கப் பிரசித்தி பெற்றதும், அநேக ராஜவம்சங்களுக்கிருப்பிடமாயு மிருந்தது; அந்நகரத்தின் சரித்திரத்தை அறிய வேண்டுமாயின், 2000 வருடத்திற்கு முன் அஜாதசத்ரு என்ற அரசன் ஆண்ட நாளில் அப்பட்டணம் எந்தஸ்திதியிலிருந்தது என்றும், பிறகு ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களில் நாளதுவரை அதற்கு நேர்ந்த மாறுதல்கள், அதில் அரசுபுரிந்த ராஜவம்சங்கள் முதலியவைகளைப் பற்றியும் விசாரிப்பது அவசியம். லார்ட் ஹார்டிஞ்ச் (Lord Hardinge), ஸர் சார்லெஸ் பெய்லி (Sir Charles Bayley) ஆகிய இவ்விருவர்கள் ஆளுகைக்குட்பட்ட இப்போது காணும் பாடலீபுத்ரநகரம் ஆதியில் காணப்பட்ட ஸ்திதியினின்றும் முற்றிலும் வேறுபட்டதாகும். பாடலீபுத்ர மென்பதற்குப் பொருள் பாடலீயென்ற ஒரு மடல் ரோஜாவின் (என்றும் குன்றாத) மகன் என்பதேயாம். மற்றத் தேசங்கள் தங்களுக்குள்ள சுந்தரமான ரோஜா புஷ்பங்களை நினைத்துப் பெருமை பாராட்டுமாயின், நாம் நமக்கென்றமைந்த மனோகரமான ஸீமந்தி அல்லது பாடலி புஷ்பத்தால் திருப்தியடைவோம். அக்பர் சக்ரவர்த்தி பிறந்த

போது உமாயூன் (Humayun) கஸ்தூரி தானம் செய்தானென்று கேள்விப்படுகிறோம். அதற்குக்காரணம் யாதென்று விசாரிப்போமாயின், பிறந்த அக்பரின் கீர்த்தி கஸ்தூரியின் சுகந்தம் பரவுதல் போல், வியாபிக்கவேண்டுமென்று அத்தானஞ் செய்யப்பட்டதென்று ஏற்படுகிறது; அதைப்போலவே எங்கும் பரவி தன் சுகந்தத்தால் பரிமளிக்கச்செய்கிற பாடலியையே தாயாய்க்கொண்ட பாடலீபுத்ரநகரம் கீர்த்தியில் உலகப்பிரசித்தி பெற்றதாயிற்று.

உலகத்தில் யாவருமறிந்த புராதன நகரங்களான நினீவா, பாபிலோன், பர்சிபோலிஸ், எக்பதன, டமாஸ்கஸ், டைர் முதலானவைகளைப்போல் பாடலீபுத்ர நகரம் அவ்வளவு புராதனமாயில்லாவிடினும் ஆசியாக் கண்டத்திலுள்ள நகரங்களெல்லாவற்றிலும் ஒருமிக்க பழய நகரமென்றே கூறலாம்.

உலகத்தில் மற்றப் பெரிய நகரமெல்லாம் உருமாறி அழிந்து கிடக்கும்போது பாடலீ புத்ரநகரம் மட்டில் செழித்து ஜீவநகரமாக விளங்குகின்றது. இந்நகரத்தின் ஆதிகதைகளை நாம் எளிதில் அறியக்கூடும். இதன் ஆதிகாலததைப்பற்றி விசாரிக்கும்போது, மானிடப்பிறவி கொண்டவர்களிலெல்லாம் சிறந்தவரான கபிலவஸ்துவைச்சேர்ந்த புத்த ததாகதரென்ற புருட சிம்மத்தின் ஜீவிய காலம் நினைவுக்கு வருகின்றது. அம்மகான், நாலிருபதாண்டு கழித்த ஞானவபதில் ராஜக்கிருகத்திலிருந்து தன் ஜனன க்ஷேத்திரமாகிய கபிலவஸ்துவை யடைந்து சமாதிதசையைக் கழிக்க எண்ணிப்போகையில், வழியில் ஸோன் என்ற நதி கங்கையுடன் ஸங்கமமாகுமிடத்தைக் கடக்க நேரிட்டது. அங்கே மகத தேசத்தரசனாகிய அஜாத சத்ருவின் மந்திரி யொருவர், கங்கைக்கு அக்கரையில் பிரபலமாய் ஆட்கொண்டு போர்புரிவதே தொழிலாயுடைய லிச்சாபிகள், விதேகர்கள் என்ற ஜாதியாரை விலக்கிப் பயமுறுத்தும்பொருட்டு கோட்டை, மதிர்ச்சுவர் முதலானவற்றைக் கட்டிக்கொண்டிருந்தனர். மகா புத்திமானும், தீர்க்கதர்சியாயும், மகததேசத்தைச்சுற்றி நாலா பக்கங்களிலும் 45 வருடங்கள் திரிந்து பார்த்தவரான படியாலும், அவர் அவ்விடம் உலகெங்கும்பிரசித்திபெற்று உத்தமோத்தமமான ராஜநகரமாகுமென்று, தம் ஞானதிருஷ்டியால் கண்டு வெளியிட்டார். அவர் சொன்னபடியே, அத்தேயிடம் வெகுசீக்கிரத்தில் ஒரு பெரிய வியாபாரஸ்தானமாகவும், ராஜபட்டணமாகவும் ஆயிற்று. மகத தேசத்துச்

சக்ரவர்த்திகள் ராஜக்கிருகத்திலும், பாடலீபுத்ரத்திலும் இங்குமங்கு மாயிருந்து சிலகாலம்கழித்துவந்தார்கள். ஆனல் நந்தன், சிசுநாக வம்சத்தைத் தலையோங்காமலடித்து க்ஷத்திரியர்களையே முற்றுமழிக்க முயன்றபோது, ராஜக்கிருகத்தில் தங்குவதே நாகவாஸத்தை யொத்ததாயிற்று. அதே காரணமாய் அவர் பாடலீபுத்ரத்திலேயே வசித்துவந்து அதைத்தம் ராஜதானி பட்டணமாக்கிக்கொண்டார். புராதன ராஜநகரமான ராஜக்கிருகமோ காடடர்ந்து வசிப்பதற்கே தகாததாயிற்று. புராணக்கதைகளில் கூட ராஜக்கிருகத்தை வனப்பிரதேசமாகச் சொல்லப்படுகிறது. நந்தர்கள், மௌர்யர்கள் ஆகிய இவ்விருவர்களின் அன்புற்ற அரசாட்சியில் பாடலீபுத்ர நகரம் செழித்து, நீர்வளம், நிலவளம், குடிவளம் பெற்று உன்னத ஸ்திதியை யடைந்தது.

சாணக்யருடைய பிரசித்தமான அர்த்த சாஸ்திரத்தில் நகரத்தின் முக்கிய லக்ஷணமாவது, நெடுக்கில் வரிசையாய் மூன்று ராஜவீதிகளும், குறுக்கில் அதேவிதமாய் மூன்று ராஜவீதிகளும், பன்னிரண்டு பிரதான வாசற்படிகளும் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென் றெடுத்துரைக்கப் பட்டிருக்கிறது. சந்திரகுப்தர் ராஜசபையில் விளங்கின மகாஸ்தினஸ் என்ற பெருமான் பாடலீபுத்ரத்தைக்குறித்துப்பிரஸ்தாபிக்கும்போது அதில் 60வாசற்படிகளும் 350 கோபுரங்களும் அடங்கியிருந்ததென்று கூறுகிறர். நகரத்தின் மதில்கள் அநேக குதிரைக்காரர்கள் சமவரிசையாய்க் குதிரை மேல் சவாரிசெய்து கொண்டு போகத்தக்க அவ்வளவு விசாலமாயுள்ளதாயிருந்தனவென்றும் சொல்லப்படுகிறது. ஒரு கோபுரத்திற்கும் மற்றொரு கோபுரத்திற்கும் மத்தியில் 75 அடி அகலம் இடைவெளிப் பிரதேசம் காணப்பட்டதாம். கௌடில்யரும் மேலே சொன்ன மகாஸ்தினஸ் என்ற இரண்டு லோகப்பிரசித்தர்கள் பாடலீ புத்ரத்தின் மேடைகள், மாளிகைகள், உத்யானவனங்கள், நாடகசாலைகள், ராஜசபைகள் முதலான இன்னுமநேக காட்சிகளைக்குறித்து வர்ணித்திருப்பதை மறுபடி எடுத்துரைப்பது வீணுதும். ஆனல் அவ்வுத்தம நகரம் மௌரியமண்டலத்திற்கு ராஜாங்கஸ்தானமாகஇருக்கத்தவறினது முதல் நாளது வரையில் அதில் உண்டான மாறுதல்கள், சீர்திருத்தங்கள், ஏற்பாடுகள் முதலான முக்கிய விஷயங்களைப்பற்றி விசாரிப்பது உசிதமே.

(தொடரும்,)

T. K. சடகோபாச்சாரியார், பீ. ஏ.,

சென்னை.

பெண்கள் தொழில்.

இவ்வுலகத்தில் ஒரு பெண் ஒரு தக்க புருஷனை விவாகம் செய்துகொண்டு அவனுக்கு நற்றுணையாக விருப்பதே அவளுக்குச் சத்தியமானதும், மேன்மையுடையதுமான தொழில் என்று முற்காலத்திலும் இப்போதும் எப்போதும் நினைக்கப்படுகின்றது. அல்லாமலும், இவன் சம்மந்தமாக வரும் குழந்தைகளைப் பெற்றுத் தாயாக ஆகுதல், தனது புருஷனது வீட்டிற்கு எஜமானியாக இருந்து காரியங்களை நடத்துதல் முதலிய காரியங்களைச் சரிவர நடத்துதலும் அவளுடைய முக்கியத் தொழிலாம். ஒரு மானிட ஜெந்துவுக்கு வரக்கூடிய கருமங்களில் இவை மேன்மையும் கெம்பீரமும் முக்கியமுமாம். இவை செவ்வனே செய்யப்படுமாயின், அவள் உலகின் அரசியாகச் சாந்தத்தாலும், நேர்மையாலும், பரிசுத்தத்தாலும், ஆக்கப்படுவாள். அவளது இயற்கைக் குணத்தாலும் நற்பார்வையாலும் வலிமையாலும் குறை பாட்டாலும் இத்தொழில்கள் சிறப்பாக அவளுக்கே உரியதென்று ஒவ்வொரு முகாந்தரத்தினாலும் வெளியாகின்றது. ஆகையால் அவள் தான் இஷ்டப் பட்டு மேன்மைபாகக் கருதும் ஒரு புருஷனைக் கலியாணஞ்செய்துகொண்டு அவனுடைய காவலின் கீழ் மிகச் சாந்தமாகவும், பொறுமையாகவும், தனக்குள்ளே அறிவு அழகு தைரியம் முதலியவற்றோடும் தனக்குக் கிடைத்த வாழ்க்கையில் வாழ்தலே ஒரு பெண்ணின் உண்மையான விதி (நியதி) யாம்; ஒரு பெண் இந்த நியதியைக்கடப்பளாயின் அல்லது இவ்வுலக வாழ்க்கையை வேண்டாமென்று தள்ளிவிடுவளாயின் இவ்வுலகத்தில் தனக்கு எதிரிட்டுக் காணக்கூடிய ஏதாவது ஒருநேர்மையான வேலையைக்கூடவுளுக்கும் மனிதனுக்கும் பயந்து ஏற்றுக் கொள்ளலாமென்று காணப்படுகிறது. அச்சடித்தல், தைத்தல், நெய்தல் (நெசவு), குமஸ்தா வேலை செய்தல் முதலியன இப்போது புருஷர்களால் மாத்திரம் செய்யப்பட்டு வருவன; ஆனால் ஸ்திரீகளும் தாம் செய்யக்கூடிய பலவகைப்பட்ட அல்லது டல தொழில்களைக் கைக்கொள்ளலாம். மருத்துவம் முதலிய மருந்து சம்பந்தமான தொழில்கள் பெண்கள் ஏற்கக்கூடாத தொழிலல்ல; ஏனெனின், ஆவலும் உண்மையும் நிறைந்திருந்த பண்டைக் காலத்தில் ஆண்மக்களும், பெண்மக்களும் வைத்தியம் செய்து வந்திருந்தார்களென்று தெரிகின்றது. மேலும், இந்தத் தொழி

வில் இவர்களுக்கு மிக்க ஊக்கமு மிருக்கின்றது. * * * * என்று தாமஸ் கார்லைல் என்னும் ஒரு பெரிய கிரந்தகர்த்தரும் தத்துவ சாஸ்திரியுமான தனது நண்பருக்குக் கடித மூலமாகத்தெரிவித் திருக்கிறார். இதனால் ஏற்படுவது பெண்கள் புருடனது காவலி லிருந்து வீட்டுக்காரியங்களைப்பார்க்கவேண்டு மென்பதாம்.

ஆறுமுகசெட்டியார்,
சென்னை.

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடக்கும் யுத்தம் மிகு உக்ரமாகி வருகின்றது. பிரெஞ்சுப் பெல்ஜியப் போர்முகத்தில், ஜெர்மானியர் பின்னுக்குத் தள்ளப்பட்டு வருகின்றனர்; ஓய்வில் லாமல் ஜெர்மன் அரண்கள் தகர்க்கப்பட்டு வருகின்றன; ஆகாய விமானப் போரும் இங்கு மிகு உக்ரமாக நடந்து வருகின்றது; இதிலும் ஜெர்மானியர் தோற்று வருகின்றனர்.

ருஷ்யப் போர்முகத்தில், ருஷ்யர் பகைவர் முன்னேறிச் செல்வதற்கு இடங்கொடாது அவர்களை மிகு உக்ரமாகத் தாக்கி வருகின்றனர். ரீகாவையும், டிவின்ஸ்கையும் பிடித்து விடவேண்டு மென்று ஜெர்மானியர் செய்யும் பிரயத்னங்களெல்லாம் அபல மாகி வருகின்றன. ருஷ்யப் போர்முகத்திற்கு வர எழுபது லட் சம் ருஷ்ய வீரர்கள் தயாராகி வருகின்றனர்; ருஷ்யருக்குத் தின ந்தோறும் புத்த தளவாடங்கள் இங்கிலாண்டு, பிரான்சு, அமெ ரிக்கா, ஜப்பான் தேசங்களி லிருந்து வந்து கொண்டே யிருக்கின் றன. பெருந் திரளாக வரப்போகும் ருஷ்ய சேனையைத் தடுப்பது பகைவரால் சாத்தியமாகாது.

இத்தாலியப் போர்முகத்தில் ஆஸ்டிரியர் மிகுதியும் சேதம டைந்து வருகின்றனர்; ஆஸ்டிரியர் பலமாகச் சண்டை செய்து வருகின்றனர்; ஆயினும், அவர்கள் இத்தாலியருடன் சண்டை செய்வது அசாத்தியமாகி யிருக்கின்றது. கொரீசியா நகரம் சீக் கிரத்தில் இத்தாலியர் வசமாய் விடுமென்றும், அது வாயிலாக அவர்கள் செர்பியாவுக்கு உதவி செய்தல் கூடுமென்றும் தெரி கின்றன.

செர்பியப் போர்முகத்தில் செர்பியாவின் நிலைமை அபாயகரமாகத்தா னிருக்கின்றது. பகைவர் செர்பியாவின் பாதிப் பாகத்தைப் பிடித்து விட்டனர்; மொனஸ்டர் வரை அவர்கள் வந்திருக்கின்றன ரென்று தெரிகின்றது; பல்கேரியரும், ஆஸ்டிரிய ஜெர்மானியரும் சேர்ந்து போர் செய்கின்றனர் ; செர்பியருக்கு இன்னும் நேச ரர்ஜாங்கத்தாரின் உதவி வாராமையே பகைவரின் வெற்றிக்குக் காரணமாகின்றது. நேசத் துருப்புக்கள் அக்டோபர் மாதம் 6ந் தேதி முதல் சலோனிக்காவில் இறங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன; அங்ஙன மிருந்தும், செர்பியருடன் அவர்கள் போய்க் கலப்பது கஷ்டமாக விருக்கின்றது. பிரெஞ்சுப் படை பல்கேரியப் படையை யெதிர்த்துப் பிரபல வெற்றிகள் பெற்று வருகின்றது.

டார்டனல்ஸ் யுத்தம் சாவதானமாக நடந்து வருகின்றது.

மத்தியதரைக் கடலில் ஜெர்மன் கீழ்நீர்க் கப்பல்கள் ஆரவாரஞ் செய்து வருகின்றன. அதனால் சென்ற இரண்டு வாரங்களாகச் சில கப்பல்கள் கடற்கிரையாகி வருகின்றன.

இப்போது நடைபெறும் யுத்தம் சீக்கிரத்தில் முடிவு பெறுமென்று காணப் படவில்லை; யுத்தம் சீக்கிரம் முடிவு பெற்றால் தான் உலகம் க்ஷேம மடைதல் கூடும். உலகம் க்ஷேம மடையுமாறு எல்லாம் வல்ல இறைவன் கருணை புரிவாராக.

ஆசையினால் அவமானமுண்டாகின்றது.
கோபத்தினால் கெடுதி யுண்டாகின்றது.
மாதரால் தீவினையுண்டாகின்றது.
நீரினால் நோயுண்டாகின்றது.
சோம்பேறிக்குக் கல்வி சித்திப்பதில்லை.
கல்வியில்லாதவனுக்குப் பொருள் வருவதில்லை.
பொருளில்லாதவனுக்குச் சிநேகிதரில்லை.
சிநேகிதரில்லாதவருக்கு இன்பமில்லை.
குறைகுடம் கூத்தாடுகின்றது.
நிறைகுடம் நீர்தளும்புவதில்லை.
வெற்றிலை சப்திக்கின்றது.
பச்சோலை சப்திப்பதில்லை.
பித்தளை சப்திக்கின்றது.
தங்கம் சப்திப்பதில்லை.